

Българскій народъ ся находитъ съ сѣщото отноше-
неніе къ свои си Казанцы (Котлянцы) и Шум-
нянцы, въ каквото и Русситѣ къ свои Казанцы
и Нижегородцы. Русски писатели и грамматики
избѣгали свое а т ъ, като аномалія, какъ непра-
вильность.

Таѣя злощастна привычка простаго народа
да притурѣхъ къмъ всѣка дума а т ъ, т а, т о, не
само въ Именителенъ, нѣ и въ други падежи, ю
была юдна истинна причина, че ся ю Български
языкъ лишилъ отъ право употребленіе своихъ
падежей. Да го пояснимъ съ примѣръ. Имен. Че-
ловѣкъ к а т ъ, ножа т ъ, жена т а, дръвото. —
Правилно: человекъ, ножа, жены, дръва. Съ а т ъ
т а т о, пакъ ще бжде: человекат ъ, ножат ъ,
женята, дръвата. Това нищо: а въ женята
накарва простолюдина и Ы да измѣнява на А ;
и А на О въ дръвата: — Дат. Прав. человеку,
ножу, женѣ дръву: излази та сѣща операція,
т. е. Е, Оѹ и Ъ длѣжни да пуцатъ на мѣста
си буквитѣ А и О, въ а т ъ, т а, т о, защото
неможе лесно да ся изговарѣхъ человекуатъ,
и друг. Това навѣкновение простому человеку
на всѣко мѣсто да рича человекатъ, зарадъ да
распознава смысла. Род. и Дат. принудила го да
употреблява предлога на вмѣсто членъ. Каква
зла привычка нѣ, коя за жалость ю въ употре-
бленіе.

Сега се пыта: какво ще придобиятъ защит-
ници на членове а т ъ, т а, т о, или о ? Това че
Българи никога нецатъ мож си написа стихове
съ рѣми, ако въ сички сѣществителны и всички